

Sygn. akt VIII Kop 142/14

POSTANOWIENIE

Dnia 05.08.2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie w VIII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Joanna Grabowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Białek

przy udziale Prokuratora: Andrzeja Józwicka

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2014 roku

sprawy z wniosku Ministra Sprawiedliwości

w przedmiocie wydania postanowienia o prawnej dopuszczalności przekazania do wykonania kary łącznej 11 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec R. B. – obywatela Republiki Tureckiej, ur. (...) w B.

na podstawie art. 610 § 1 i 2 k.p.k., art. 611 § 3 k.p.k. art. 3 ust. 1 Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, sporządzonej w Strasburgu dnia 21 marca 1983 roku

postanawia:

1. stwierdzić prawną dopuszczalność przekazania do Republiki Turcji wykonania kary 11 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27.03.2013 r. sygn. akt XVIII K 30/13, wobec R. B., obywatela Republiki Turcji,
2. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. O., prowadzącego kancelarię adwokacką przy ul. (...) lok. (...) w W., kwotę 600 zł (sześćset złotych) plus VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną skazanemu z urzędu przed Sądem Okręgowym jako pierwszą instancją;
3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. koszty postępowania przejąć na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 marca 2013 roku, w sprawie o sygnaturze XVIII K 30/13, wobec R. B. została orzeczona kara łączna jedenastu lat pozbawienia wolności, za czyny wyczerpujące dyspozycję art. 258 § 2 k.p.k., art. 263 § 1 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 16 § 1 k.k. w zw. z art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., które to przestępstwa są przestępstwami także według prawa tureckiego.

Wyrok niniejszy stał się prawomocny, skazany zaś wyraził zgodę na przekazanie go do odbycia kary w Republice Turcji /k. 16/.

Minister Sprawiedliwości prowadzi na podstawie Konwencji o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21.03.1983 r. postępowanie o przekazanie do wykonania na terytorium Republiki Turcji kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec obywatela tureckiego R. B..

Dnia 10 czerwca 2014 roku do Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynął wniosek Ministra Sprawiedliwości o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przekazania do wykonania na terytorium Republiki Tureckiej kary orzeczonej wobec R. B..

Skazany pismem z dnia 13 czerwca 2014 roku wyraził zgodę na przekazanie go celem wykonania kary pozbawienia wolności na terytorium Republiki Turcji.

Obecny na posiedzeniu w dniu 5 sierpnia 2014 roku R. B. oświadczył, że wyraża zgodę na przekazanie jego osoby do Republiki Turcji celem wykonania wobec niego reszty kary 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 marca 2013 roku, w sprawie o sygnaturze XVIII K 30/13.

Sąd zważył co następuje.

Rolą Sądu w postępowaniu o przekazaniu do wykonania kary jest ocena prawnej dopuszczalności dokonania przedmiotowego przekazania. Podstawę przekazania w niniejszej sprawie stanowią przepisy Konwencji o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 roku, której Polska jest sygnatariuszem, a także przepisy kodeksu postępowania karnego.

Art. 611b § 2 kodeksu postępowania karnego wskazuje negatywne przesłanki przekazania kary do wykonania w państwie obcym, zaistnienie choćby jednej czyni przekazanie niedopuszczalnym. Natomiast art. 3 Konwencji w ust. 1 ustanawia bezwzględne przesłanki o charakterze pozytywnym, których spełnienie jest warunkiem orzeczenia o prawnej dopuszczalności przekazania.

Sąd orzekający w przedmiocie dopuszczalności przekazania skazanego w trybie Konwencji zobligowany jest zbadać tę kwestię pod kątem również tych określonych odpowiednio w art. 611b § 1 lub 2 k.p.k. podstaw odmowy, które nie zostały wskazane w art. 3 Konwencji.

W przedmiotowej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia żadnych prawnych przeszkód przekazania kary jedenastu lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 marca 2013 roku, w sprawie o sygnaturze XVIII K 30/13, do wykonania w Turcji.

Należy bowiem stwierdzić, że przedmiotowy wyrok uprawomocnił się 3 kwietnia 2013 roku i podlega wykonaniu. Początek odbywania kary łącznej pozbawienia wolności wobec skazanego został określony na dzień 11 kwietnia 2007 roku. W chwili wpłynięcia wniosku, a także w czasie orzekania do odbycia pozostało ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności.

Skazany R. B. jest obywatelem Republiki Tureckiej, w Polsce nie korzysta z prawa azylu, nie posiada obywatelstwa polskiego, przestępstwa, za które został skazany, stanowią czyny zabronione według prawa tureckiego, nie nastąpiło przedawnienie wykonania kary. Przekazanie skazanego obywatela tureckiego R. B. na terytorium Republiki Tureckiej nie jest sprzeczne z polskim prawem. Nie sprzeciwia się także temu art. 29 umowy pomiędzy Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Turecką o pomocy prawnej w sprawach karnych, o ekstradycji i o przekazywaniu osób skazanych, podpisanej w Ankarze 9 stycznia 1989 roku.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał przekazanie wyżej wymienionej kary pozbawienia wolności do wykonania do Republiki Tureckiej za dopuszczalne.

Sąd Okręgowy w Lublinie postanowieniem z dnia 23 stycznia 2008 r., stwierdził prawną dopuszczalność ekstradycji R. B. do Republiki Turcji (k. 52 akt sprawy XVIII K 30/13 Sądu Okręgowego w Warszawie) w związku z wnioskiem władz

Republiki Turcji wobec tego, że toczy się przeciwko niemu postępowanie karne związane z zarzutem prowadzenia zorganizowanego handlu narkotykami i przynależności do organizacji założonej w tym celu

O kosztach za obronę skazanego wykonywaną z urzędu, która nie została opłacona w całości ani w części, orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o advokaturze (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 z późn. zm.). Podstawą zaś naliczenia wysokości wynagrodzenia były § 2 ust. 3 oraz § 14 ust. 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

Z uwagi na powyższe, Sąd postanowił jak na wstępie.